

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A PATRA

CAUZA SOFRANSCHI c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 34690/05)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

21 decembrie 2010

Această hotărîre va deveni definitivă în condițiile prevăzute de articolul 44 § 2 din Convenție. Ea poate fi supusă unei revizuii editoriale.

În cauza Sofranschi c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), statuînd într-o Cameră compusă din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ján Šikuta,

Päivi Hirvelä,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

și Lawrence Early, *Grefierul Secției*,

Deliberînd cu ușile închise la 30 noiembrie 2010,

Pronunță următoarea hotărîre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 34690/05) introdusă împotriva Republicii Moldova depusă la Curte în temeiul art. 34 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ("Convenția"), de către cetățeanul Republicii Moldova, dl Eugen Sofranschi ("reclamantul"), la 21 septembrie 2005.

2. Reclamantul a fost reprezentat de dl T. Cârnaț, avocat care își desfășoară activitatea în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl V. Grosu.

3. În particular, reclamantul a invocat că dreptul său la libera exprimare a fost încălcat urmare a adoptării deciziilor judecătorești cu privire la acțiunea inițiată împotriva sa referitoare la defăimare.

4. La 28 septembrie 2009 Președintele Secțiunii a Patra a decis să comunice cauza Guvernului. De asemenea, a decis să examineze fondul cauzei simultan cu admisibilitatea acesteia (Articolul 29 § 1).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul, dl Eugen Sofranschi, s-a născut în 1946 și locuiește în Briceni.

6. După destrămarea Uniunii Sovietice, pămîntul și proprietatea fostelor gospodării colective (colhozuri) au fost împărțite între locuitorii satelor care

erau membri ai acestora. În unele localități au fost constituite gospodării colective noi, la care locuitorii au contribuit cu pământurile lor și alte bunuri pe care le-au obținut de la fostele gospodării. Gospodăriile colective erau conduse de lideri. În unele cazuri, locuitorii satelor lucrau în gospodăriile colective, în timp ce în alte cazuri ei abia obțineau o parte din venit la sfârșitul anului de muncă. La momentul evenimentelor în cauză, reclamantul a fost membrul unei astfel de gospodării colective și a avut o relație tensionată cu șeful său, V.P., pe care îl suspecta de abuz în serviciu. Ca urmare, rezultă că reclamantul și V.P. nu aveau o relație de angajator-angajat.

7. În mai 2003 în timpul unei campanii electorale locale, reclamantul care era membru a personalului electoral al unuia dintre candidați, a scris o scrisoare Președintelui Republicii Moldova, speaker-ul Parlamentului și Procuraturii locale, prin care îl critica pe V.P., care de asemenea era candidat pentru funcția de primar al satului. În scrisoare, reclamantul l-a acuzat pe V.P. de numeroase abuzuri. Reclamantul a solicitat autorităților naționale să intervină în vederea soluționării problemelor : (i) accesul la un lac și la pășune de către locuitorii satului ; și (ii) comportamentul abuziv al lui V.P.

8. În august 2003 V.P. a inițiat o acțiune în instanța de judecată cu privire la defăimare împotriva reclamantului și a solicitat o compensație în valoare de 20000 lei (MDL). El a invocat, în particular, că următorul pasaj din scrisoarea reclamantului i-a defăimat onoarea și demnitatea :

“[1] V.P. care din întâmplare a fost liderul asociației este fără bunul-simț..., [2] El nu are studii și a absolvit abia școala primară...El a obținut diplome false și nici nu știe să citească bine... [3] El ilegal posedă acțiuni în asociație ... [4] Proprietatea [asociației] care a fost adunată de oameni timp de o perioadă lungă este acum folosită de cei fără rușine . [5] El are arme și sperie lumea cu ele...”

V.P. de asemenea a afirmat că reclamantul a răspândit asemenea zvonuri în sat și din această cauză nu a fost ales în calitate de primar.

9. În susținerile sale scrise în fața Judecătoriei Briceni, reclamantul a contestat acuzațiile lui V.P. și a afirmat că informația referitoare la educația lui V.P. și diplomele sale de studii i-a fost adusă la cunoștință lui și altor consăteni de către un terț, N.C. și că această informație era bine cunoscută în sat. În ceea ce privește abilitățile de a citi ale lui V.P., reclamantul a afirmat că toți membrii asociației puteau conforma că V.P. citea mai dificil un text în timpul unei întruniri. Cu privire la amenințarea de către V.P. cu arme a persoanelor, reclamantul a menționat ca exemplu, că în timpul unui concert festiv în sat, V.P. a tras două focuri de armă în aer cu scopul de a intimida două persoane. Cât privește alegațiile că V.P. cu privire la faptul că a limitat abuziv accesul locuitorilor satului la lac, reclamantul a afirmat că instanța de judecată l-a depozat de lac pe perioada interimatului.

10. La 28 noiembrie 2003 Judecătoria Briceni a constatat în favoarea lui V.P. și a dispus achitarea de către reclamant în beneficiul acestuia a sumei de 10000 MDL cu titlu de prejudiciu moral și 500 MDL cu titlu de costuri și cheltuieli. Hotărîrea instanței de fond a fost menținută de Curtea de Apel, însă ulterior a fost casată de Curtea Supremă de Justiție, care a dispus reexaminarea cauzei. În acest sens, Curtea Supremă de Justiție a dispus instanței de fond să determine : (i) cînd și în legătură cu ce eveniment expresiile respective au fost răspîndite de reclamant ; și (ii) dacă expresiile respective au constituit o apreciere obiectivă.

11. La 7 iulie 2007 Judecătoria Briceni a constatat în favoarea lui V.P. și a dispus achitarea de către reclamant în beneficiul acestuia a sumei de 12000 MDL cu titlu de prejudiciu moral și 500 cu titlu de costuri și cheltuieli.

Instanța de judecată a audiat cîțiva martori, care au declarat că au auzit cum reclamantul răspîndea zvonuri printre locuitorii satului. Reclamantul a contestat și a afirmat că toți martorii erau rude cu V.P. Reclamantul, de asemenea, a menționat că afirmațiile respective au fost făcute doar în scrisoarea Procuraturii, Președintelui și speaker-ului Parlamentului.

În temeiul probelor administrate, instanța de judecată a constatat defăimător pasajul din scrisoarea din mai 2003. Ea nu l-a recunoscut vinovat pe reclamant de răspîndirea afirmațiilor respective prin alte mijloace.

Instanța de judecată a constatat că prima afirmație era falsă și defăimătoare, deoarece V.P. a fost ales în mod legal în calitate de lider al gospodăriei colective. Instanța de judecată, de asemenea, a constatat că a doua afirmație era defăimătoare, deoarece V.P. a prezentat diploma sa de la o universitate din Federația Rusă. În ceea ce privește a treia afirmație, declarînd-o defăimătoare, instanța de judecată s-a bazat pe o scrisoare din partea Procuraturii Generale ca răspuns la scrisoarea reclamantului din mai 2003, în care Procuratura Generală a afirmat că dreptul lui V.P. la acțiuni a fost legal. În ceea ce privește a patra afirmație, instanța de judecată a constatat că din moment ce V.P. a fost președinte al asociației, avea dreptul să administreze proprietatea, și astfel, afirmația «folosită de persoane fără bunul-simț » a defăimat onoarea și demnitatea lui V.P.

În cele din urmă, instanța de judecată, de asemenea, a constatat că ultima afirmație a fost defăimătoare, în temeiul documentului eliberat de organele de poliție, în conformitate cu care V.P. nu poseda careva arme înregistrate. Instanța de judecată nu s-a referit la afirmațiile unu martor din partea reclamantului, care a invocat că a fost amenințat cu arma de către V.P. La calcularea prejudiciul moral suferit de V.P. instanța de judecată a menționat că luînd în considerație faptul că scrisoarea în cauză a fost scrisă în timpul campaniei electorale și că reclamantul a fost membru al personalului electoral al unui oponent a lui V.P. au constituit factori agravanți.

12. Reclamantul a depus cerere de apel și a prezentat , *inter alia*, un document eliberat de Primăria din satul unde locuia, în conformitate cu care V.P. folosea ilegal un depozit. Reclamantul, de asemenea, a anexat la

cererea sa de apel o scrisoarea de la Procuratura Generală, în care se indica că în privința lui V.P. a fost inițiat un dosar penal în legătură cu posedarea unei diplome de studii false. În septembrie 2004 Primăria din satul său a solicitat informații de la universitatea din Federația Rusă pe care aparent a absolvit-o reclamantul. În conformitate cu scrisoarea din 9 septembrie 2004 semnată de rectorul universității, nicio persoană cu numele V.P. nu a absolvit în anul indicat de V.P. în diploma sa universitatea. Din observațiile părților nu-i clar dacă acest document a făcut parte din materialele cauzei în procedurile penale inițiate împotriva lui V.P.

13. La 7 decembrie 2004 Curtea de Apel Bălți a respins cererea de apel a reclamantului. Instanța de judecată a menționat, *inter alia*, că procedurile penale inițiate împotriva lui V.P. pentru posedarea unei diplome false nu constituie un motiv suficient pentru casarea hotărârii instanței de fond. Numa o hotărâre judecătorească definitivă adoptată înaintea scrisorii reclamantului, prin care ar fi fost recunoscută vinovăția lui V.P., ar fi putut justifica acuzarea lui.

14. Reclamantul a depus un recurs și a reiterat, *inter alia*, că scrisoarea sa din mai 2003 nu a fost făcută publică, dar a fost expediată unui număr limitat de persoane.

15. La 23 mai 2005 Curtea Supremă de Justiție a menținut decizia Curții de Apel, însă a redus suma acordată în calitate de prejudiciu moral de la 12000 MDL la 3000 MDL.

II. DREPT INTERN PERTINENT

16. Partea relevantă a art. 16 din Codul civil prevede:

“(1) Orice persoană are dreptul la respectul onoarei, demnității și reputației sale profesionale.

(2) Orice persoană este în drept să ceară dezmințirea informației ce îi lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională dacă cel care a răspândit-o nu dovedește că ea corespunde realității.

...

(4) Dacă informația care lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională este răspândită printr-un mijloc de informare în masă, instanța de judecată îl obligă să publice o dezmințire la aceeași rubrică, pagină, în același program sau ciclu de emisiuni în cel mult 15 zile de la data intrării în vigoare a hotărârii judecătorești.

...

(7) Persoana lezată în drepturile și interesele sale, ocrotite de lege, prin publicațiile unui mijloc de informare în masă, este în drept să publice replica sa în respectivul mijloc de informare în masă pe contul acestuia.

(8) Orice persoană în a cărei privință a fost răspândită o informație ce îi lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională este în drept, pe lângă dezmințire, să ceară repararea prejudiciului material și moral cauzat astfel. “

ÎN DREPT

17. Reclamantul s-a plîns în temeiul art. 10 din Convenție, invocînd că deciziile adoptate de instanțele judecătorești au constituit o ingerință în dreptul său la libertatea de exprimare, care nu era necesară într-o societate democratică. Articolul 10 prevede:

1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

2. Exercițarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrîngeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

18. Reclamantul a invocat că nu a beneficiat de un remediu efectiv în legătură cu plîngerea sa cu referire la libertatea de exprimare, invocînd încălcarea art. 13 care prevede :

“Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale....”

Guvernul a contestat admisibilitatea cererii.

I. ADMISIBILITATEA CAUZEI

19. Reclamantul s-a plîns în temeiul art. 13 din Convenție, invocînd că nu a beneficiat de un remediu efectiv pentru a-și apăra dreptul său la libertatea exprimării. Curtea menționează că reclamantul a fost recunoscut vinovat de defăimare în rezultatul procedurilor inițiate împotriva sa de către V.P. El a avut posibilitatea să conteste hotărîrea Judecătoriei Briceni și a Curții de Apel, iar Curtea Supremă de Justiție a examinat de două ori cauza sa. Reclamantul nu a explicat, de ce în opinia sa un astfel de remediu nu poate fi considerat eficient în sensul art. 13 din Convenție. Faptul că reclamantul nu este satisfăcut de rezultatul procedurilor nu semnifică automat încălcarea art. 13 din Convenție. Astfel, Curtea nu poate accepta plîngerea reclamantului că n-a beneficiat de un remediu efectiv în sensul art. 13 din Convenție coroborat cu art. 10 din Convenție. Prin urmare, plîngerea este vădit nefondată și urmează a fi respinsă în conformitate cu art. 35 § 3 din Convenție.

20. În ceea ce privește cealaltă plîngere a reclamantului, Curtea consideră că ea ridică chestiuni de fapt și de drept suficient de serioase, astfel încît determinarea acesteia se bazează pe examinarea fondului cauzei, și nu există motive pentru a fi declarată inadmisibilă. Astfel, Curtea declară plîngerea admisibilă în conformitate cu decizia sa de a aplica prevederile fostului articol 29 § 3 din Convenție (a se vedea paragraful 4 *supra*), Curtea va examina imediat fondul acestei cereri.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 10 DIN CONVENȚIE

A. Argumentele părților

21. Reclamantul a afirmat că a existat o încălcare a art. 10 din Convenție, urmare a adoptării deciziilor de către instanțele judecătorești prin care a fost recunoscut vinovat de defăimarea onoarei și demnității.

22. Guvernul a recunoscut că a existat o ingerință în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare, dar a afirmat că ingerința a fost prevăzută de lege, a urmărit un scop legitim și a fost necesară într-o societate democratică.

Reclamantul a defăimat onoarea și demnitatea lui V.P. nu numai în scrisoarea adresată Procuraturii Generale, Președintelui și speaker-ului Parlamentului, dar, de asemenea și prin răspîndirea zvonurilor defăimătoare printre locuitorii satului. Guvernul s-a bazat pe depozițiile martorilor audiați la ședințele de judecată din partea lui V.P. (a se vedea § 11 *supra*).

23. În continuare, Guvernul a afirmat că deși V.P. era un candidat la alegerile locale la momentul evenimentelor, nu putea fi considerat politician, și limitele criticii admisibile față de el erau mult mai restrînse decît cele față de politicieni. În orice caz, limbajul utilizat de reclamant a constituit mai degrabă « o ploaie de insulte », decît critică într-un context politic.

24. Guvernul a menționat că toate afirmațiile reclamantului împotriva lui V.P. erau false. În ceea ce privește a doua afirmație a reclamantului, acesta nu a prezentat nicio probă pentru a demonstra că V.P. poseda o diplomă de studii falsă. În ceea ce privește a treia afirmație a reclamantului, a fost stabilit în timpul procedurilor judiciare că V.P. poseda legal acțiuni în asociație. De asemenea, reclamantul nu a demonstrat veridicitatea afirmațiilor că V.P. a amenințat persoane terțe cu o armă.

25. În cele din urmă, Guvernul a afirmat că pedeapsa impusă reclamantului nu poate fi considerată exagerată, deoarece nu a fost o sancțiune penală, și că a fost proporțională scopului urmărit de instanțele judecătorești.

B. Aprecierea Curții

26. Părțile au susținut, iar Curtea a fost de acord că, deciziile instanțelor judecătorești naționale și suma stabilită în calitate de compensație reclamantului a constituit “o ingerință de către o autoritate publică” în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare în sensul primului paragraf al art. 10 din Convenție. De asemenea, este cert faptul că ingerința a fost « prevăzută de lege », și anume art. 16 din Codul civil și a urmărit un scop legitim, în particular protecția reputației lui V.P. Curtea urmează să stabilească dacă ingerința a fost „necesară într-o societate democratică”.

27. La stabilirea faptului dacă ingerința “a fost necesară într-o societate democratică Curtea trebuie să determine dacă a corespuns “necesității sociale imperioase”, dacă a fost proporțională scopului legitim urmărit, și dacă motivele oferite de autoritățile naționale pentru a justifica sunt suficiente și relevante.

În apreciererea dacă o astfel de “necesitate” există și ce măsuri urmează să se întreprindă pentru a se conforma cu aceasta, autoritățile naționale dispun de o marjă de apreciere. Această marjă de apreciere, nu este însă, nelimitată, dar se defășoară în paralel cu supravegherea europeană de Curte, a cărei sarcină este de a aprecia dacă restricția este compatibilă cu libertatea de exprimare garantată de art. 10 (pentru o analiză mai detaliată a principiilor relevante, a se vedea *Giniewski v. Franța*, nr. 64016/00, §§ 43-54, CEDO 2006-I; *Aydın Tatlav v. Turcia*, nr. 50692/99, §§ 22-27, 2 mai 2006; *Gündüz v. Turcia*, nr. 35071/97, § 38, CEDO 2003-XI; și *Murphy v. Irlanda*, nr. 44179/98, §§ 65-69, CEDO 2003-IX (extrase), inclusiv următoarele referințe citate).

28. Guvernul a susținut că defăimarea a avut loc nu doar prin scrisorile reclamantului adresate autorităților naționale, dar și prin răspîndirea de către acesta a zvonurilor printre locuitorii satului. Guvernul s-a referit la depozițiile unor martori audiați în ședințele de judecată. Cu toate acestea, Curtea menționează că instanțele judecătorești naționale doar l-au recunoscut vinovat pe reclamant de defăimare prin expedierea scrisorii contestate. Prin urmare, Curtea se abține de a lua în considerație orice alte pretense mijloace de defăimare ale lui V.P.

29. Ingerința în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare are ca temei corespondența cu Președintele Republicii Moldova, speaker-ul Parlamentului și Procuratura în timpul campaniei electorale locale. În scrisoarea respectivă, reclamantul, care era un membru al personalului electoral al unuia dintre candidați, s-a plîns de comportamentul președintelui unei asociații, de asemenea candidat la alegeri. Scrisoarea a fost expediată pentru fiecare autoritate în parte, și nu a fost publicată sau diseminată unui cerc mai larg de persoane. Astfel, protecția de care beneficia V.P. urmează să fie apreciată nu în raport cu interesele libertății presei sau a discuțiilor cu

privire la probleme politice, însă în raport cu dreptul reclamantului de a raporta iregularități unui organ competent de a examina astfel de plângeri.

30. În continuare, Curtea menționează că reclamantul nu a folosit în scrisoarea sa un limbaj abuziv, înjositor sau nestăpînit, chiar dacă se poate spune că acesta a conținut un anumit număr de expresii emoționale cu tendință spre exagerare sau provocare (cf. *Prager și Oberschlick v. Austria*, 26 aprilie 1995, § 38, Seria A nr. 313). Apreciind scrisoarea în întregime, Curtea constată că conținutul acesteia nu depășește limitele criticii acceptabile. Mai mult, se pare că alegațiile reclamantului s-au bazat pe chestiunile pe care acesta le considera veridice. În acest sens, Curtea menționează că alegațiile reclamantului referitoare la posedarea de către V.P. a unei diplome false au fost considerate suficiente de către Procuratura Generală pentru a iniția proceduri penale împotriva lui V.P. Curtea subliniază că nu acceptă motivele Curții de Apel, și anume că alegațiile referitoare la posedarea unei diplome de studii false de către V.P. trebuiau să fie întâi demonstrate în instanța de judecată și tras la răspundere în legătură cu aceasta (a se vedea § 13 *supra*). Acceptarea unei astfel de poziții ar duce la o limitare excesivă a libertății de exprimare, care nu poate fi limitată nici într-o cauză la alegațiile demonstrate în procedurile penale, care se finalizează cu o hotărîre judecătorească.

31. În continuare urmează a se menționa că reclamantul a încercat să demonstreze, alegațiile referitoare la amenințarea persoanelor de către V.P. cu o armă, solicitînd astfel audierea unui martor (a se vedea § 11 *supra*). Cu toate acestea, instanțele judecătorești naționale nu au luat în considerație depozițiile martorului și nu le-au apreciat, aparent considerîndu-le fără importanță. Curtea reiterează că în cauza *Busuioc v. Moldova* (nr. 61513/00, § 88, 21 decembrie 2004), în care a existat o situație similară, ea a constatat că solicitînd reclamantului să demonstreze veridicitatea afirmațiilor sale, și în același timp privîndu-l de posibilitatea efectivă de a prezenta probe întru demonstrarea afirmațiilor sale și astfel, încercînd să stabilească adevărul, a dus la o ingerință neproportională în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare.

32. Un alt aspect al plîngerii, pe care Curtea îl consideră relevant pentru aprecierea prezentei cauze este deosebirea dintre circumstanțele cauzei și judecățile de valoare. Scrisoarea reclamantului conținea atît alegații de fapt cu privire la comportamentul ilicit a lui V.P., cît și judecăți de valoare despre comportamentul său imoral. Opinia consecventă a Curții este că din momentul în care existența faptelor poate fi demonstrată, veridicitatea judecăților de valoare nu este susceptibilă de a fi dovedită. Cerința de a demonstra veridicitatea unei judecăți de valoare este imposibil de a o îndeplini și încălcă libertatea opiniei, care constituie o parte importantă a drepturilor garantate de art. 10 (a se vedea *Savitchi v. Moldova*, nr. 11039/02, § 49, 11 octombrie 2005). În prezenta cauză, Curtea consideră că unele afirmații ale reclamantului, astfel ca “V.P. din întîmplare, a fost

președintele asociației este fără bunul-simț...”, “proprietatea [asociației] care a fost adunată de oameni într-o perioadă lungă de timp este acum folosită de persoane fără bunul-simț... ” constituiau judecăți de valoare, care reprezentau părerea subiectivă a reclamantului față de persoana lui V.P. Probarea acestor expresii a fost evident imposibilă.

33. În consecință, Curtea consideră că cel mai important aspect în aprecierea proporționalității ingerinței, este impactul limitat a afirmațiilor în cauză, urmare a faptului că a adresat plîngerea sa prin corespondență privată autorităților naționale și nu a făcut publice afirmațiile sale (a se vedea *Grigoriades v. Grecia*, 25 noiembrie 1997, § 47, Rapoarte a hotărîrilor și deciziilor 1997-VII).

34. Ținînd cont de cele expuse, Curtea constată că instanțele judecătorești naționale nu au oferit motive “adecvate și suficiente” în legătură cu ingerința în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare. Astfel, a existat o încălcare a art. 10 din Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

35. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Inaltelor Părți Contractante nu permite decît o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă..”

A. Prejudiciu material

36. Reclamantul a solicitat 244 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material, dintre care 176 EUR reprezintă costurile pentru transport, pe care reclamantul le-a suportat în legătură cu deplasarea sa în Bălți și Chișinău, precum restul cheltuielilor de judecată, care au fost necesare pentru a le achita în vederea examinării cererii sale de apel. Reclamantul nu a prezentat careva probe în legătură cu pretențiile sale cu referire la cheltuielile de transport. Cu toate acestea, reclamantul a prezentat copii ale bonurilor de plată a cheltuielilor de judecată.

37. Guvernul a contestat suma solicitată și a afirmat că reclamantul nu și-a substanțiat pretențiile sale pentru rambursarea costurilor de transport.

38. Curtea este de acord cu Guvernul și consieră că este necesar de a acorda reclamantului 65 EUR, cea ce reprezintă cheltuieli de judecată.

B. Prejudiciu moral

39. Reclamantul a solicitat 5000 EUR cu titlu de prejudiciu moral cauzat urmare a încălcării prevederilor Convenției.

40. Guvernul a contestat pretențiile și a invocat că acestea sunt nefondate și excesive.

41. Ținând cont că a existat o încălcare a art. 10 din Convenție, constatată mai sus, Curtea consideră că acordarea unei compensații cu titlu de prejudiciu moral este justificată în această cauză. Statuînd în mod echitabil, Curtea acordă reclamantului 3000 EUR.

C. Costuri și cheltuieli

42. Reprezentantul reclamantului a solicitat 1040 EUR în calitate de costuri și cheltuieli în fața Curții. El a prezentat un document detaliat.

43. Guvernul a contestat suma solicitată pentru cheltuieli de reprezentare. El a considerat suma excesivă și a combătut numărul de ore lucrate de reprezentant.

44. Curtea menționează că reprezentantul reclamantului nu a prezentat observații asupra fondului și admisibilității cauzei, dar a prezentat numai cele cu privire la satisfacție echitabilă. Statuînd în mod echitabil, Curtea îi acordă 150 EUR în calitate de costuri și cheltuieli.

D. Dobînda

45. Curtea consideră că este corespunzător ca dobînda să fie calculată în dependență de rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* plîngerea cu privire la art. 13 inadmisibilă și restul cererii admisibilă;
2. *Susține* că a existat o încălcare a art. 10 din Convenție;
3. *Susține*
 - (a) că statul pîrît trebuie să plătească reclamantului în termen de trei luni de la data la care hotărîrea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume, care vor fi convertite în valuta națională a statului pîrît conform ratei aplicabile la data executării hotărîrii:

- (i) 65 EUR (șaizeci și cinci euro), plus orice taxă care poate fi percepută, în calitate de prejudiciu material;
 - (ii) 3000 EUR (trei mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, în calitate de prejudiciu moral;
 - (iii) 150 EUR (o sută cincizeci euro), plus orice taxă care poate fi percepută, în calitate de costuri și cheltuieli;
- (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o dobîndă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

4. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului de satisfacție echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 21 decembrie 2010, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Lawrence Early
Președinte

Nicolas Bratza Grefier